

Érsekújvár, 1897. december 24. – Budapest, 1986. december 25.

Apja kisiparos volt. Hat elemiit végzett, majd lakatos segéd a MÁV érsekújvári műhelyében. Az első világháborúban katonai szolgálatot teljesített Galíciában és az olasz fronton. 1917-ben belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. 1919-ben vöröskatona volt, román fogságba esett, majd szökését követően 1920-tól Csehszlovákiában, szülővárosában, szakmájában dolgozott és alkalmi munkás volt, tagja volt a Csehszlovák Kommunista Pártnak. 1926-tól a Szovjetunióban élt, Kirgíziában telepedett le, egy ipari szövetkezet lakatos volt, 1928-ban párttitkár lett, 1934-ben elnöknek választották meg; 1927-től az SZK (bolsevik) Párt tagja volt. 1936-tól 1950. júniusi hazatérésig Kirgízia ipari termelőszövetkezeteinek elnöke volt. Magyarországon a Nehézipari Beruházási Vállalat osztályvezetője, majd a Könnyűipari Minisztérium kisipari főosztályvezetője. A Helyi Ipari Igazgatóság vezetője 1951. január 11-én lett, majd belügyminiszter-helyettes 1951. január 27-étől 1952. január 5-éig. Az MDP Központi Ellenőrző Bizottsága tagja 1951-től, a Központi Vezetőség tagjává 1954. május 30-án választották meg. 1952. január 5-én a helyi ipar miniszterévé nevezték ki, 1953. július 4-én lett a könnyűipari miniszter első helyettese. 1954. január 29. és 1956. október 27. között város- és községgazdálkodási miniszter volt.